

Το Υπερταμείο ως καθεστώς διαρκούς επιτροπείας

Η συζήτηση για το Υπερταμείο δεν αφορά απλώς έναν οργανισμό διαχείρισης δημόσιας περιουσίας. Αφορά τον ίδιο τον τρόπο με τον οποίο οργανώθηκε η οικονομική υποταγή της χώρας μετά τα μνημόνια. Το ΤΑΙΠΕΔ, που ιδρύθηκε το 2011 στο πλαίσιο των πρώτων μνημονίων, αποτέλεσε τον αρχικό μηχανισμό εκποίησης: ακίνητα, λιμάνια, αεροδρόμια, συμμετοχές σε δημόσιες επιχειρήσεις πέρασαν σε διαδικασία πώλησης ή παραχώρησης, με τα έσοδα να κατευθύνονται στην αποπληρωμή του χρέους, δηλαδή στους δανειστές.

Το 2016, με το τρίτο μνημόνιο, αυτή η λογική διευρύνθηκε και θεσμοθετήθηκε σε πιο μόνιμη βάση μέσω του Υπερταμείου (ΕΕΣΥΠ). Σε αυτό εντάχθηκαν το ΤΑΙΠΕΔ, η ΕΤΑΔ, το ΤΧΣ και οι βασικές ΔΕΚΟ, όπως η ΔΕΗ, η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ. Έτσι έχουμε πλέον όχι μόνο αποκρατικοποιήσεις, αλλά μια «συνολική διαχείριση» της δημόσιας περιουσίας με κύριο στόχο τη «μεγιστοποίηση της αξίας» της δημόσιας περιουσίας, με ορίζοντα δεκαετιών. Χαρακτηριστικά αναφέρεται η υποθήκευσή της για διάρκεια 99 ετών (μένουν έτσι μόλις... 89 χρόνια!).

Παρά το αφήγημα περί «εξόδου από τα μνημόνια» που κυριαρχεί τα τελευταία χρόνια, οι βασικοί αυτοί μηχανισμοί όχι μόνο παραμένουν, αλλά λειτουργούν ως θεμέλιο της οικονομικής πολιτικής. Το ΤΑΙΠΕΔ συνεχίζει να προωθεί αποκρατικοποιήσεις, ενώ το Υπερταμείο διαχειρίζεται ένα τεράστιο χαρτοφυλάκιο περιουσιακών στοιχείων, υπό την εποπτεία ευρωπαϊκών και διεθνών «θεσμών». Η επιτροπεία μπορεί να έχει αλλάξει μορφή, αλλά δεν έχει αρθεί.

Σήμερα, μάλιστα, το Υπερταμείο επιχειρεί να μετασχηματιστεί από διαχειριστή περιουσίας σε ενεργό επενδυτικό φορέα. Όπως παρουσιάστηκε στο πρόσφατο Φόρουμ των Δελφών, στόχος είναι η επιτάχυνση επενδύσεων σε υποδομές, ενέργεια, logistics και ψηφιακό μετασχηματισμό, με τα 22 περιφερειακά αεροδρόμια, λιμένες και μαρίνες να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Το χαρτοφυλάκιο υπερβαίνει τα 12 δισ. ευρώ και η στρατηγική συνοψίζεται σε «Μετασχηματισμό – Ανάπτυξη – Επενδύσεις».

Ωστόσο, πίσω από αυτή τη γλώσσα της ανάπτυξης παραμένει η βασική αρχή: η δημόσια περιουσία αξιοποιείται με γνώμονα την αγορά και την προσέλκυση ιδιωτικών κεφαλαίων, ενώ τα έσοδα συνεχίζουν να συνδέονται με την εξυπηρέτηση του χρέους. Η μετάβαση σε ένα «επενδυτικό κράτος» πάει χέρι-χέρι με το γεγονός ότι η διαχείριση αυτών των πόρων γίνεται εντός ενός πλαισίου που έχει διαμορφωθεί εκτός της κοινωνίας, με τους πολίτες και την ελληνική κοινωνία να έχουν χάσει κάθε λόγο για τη συλλογική μας περιουσία.

Έτσι το Υπερταμείο παραμένει, όχι άδικα, σύμβολο της θεσμοποίησης μιας διαρκούς επιτροπείας. Ένας μηχανισμός που εξασφαλίζει ότι η δημόσια περιουσία θα παραμένει δεσμευμένη σε συγκεκριμένες στρατηγικές επιλογές, ανεξάρτητα από τις πολιτικές εναλλαγές. Και αυτό θέτει ένα κρίσιμο ερώτημα: ποιος τελικά αποφασίζει για τον πλούτο της χώρας, και προς όφελος ποιού;

ένταξή του σε σχετικό πρόγραμμα επιχορήγησης ή λοιπά χρηματοδοτικά προγράμματα χρηματοδοτούμενα από εθνικούς ή/και από ευρωπαϊκούς πόρους, ή να τύχει άμεσης ή έμμεσης χρηματοδοτικής συμβολής ή ενίσχυσης από το ελληνικό Δημόσιο».

Με απλά λόγια, το μοντέλο που διαμορφώνεται παραπέμπει σε μια γνώριμη πρακτική: τα έσοδα και η εκμετάλλευση να περνούν στον ιδιώτη, ενώ το κόστος των βασικών επενδύσεων να επιβαρύνει, εν μέρει ή πλήρως, το Δημόσιο. Έτσι, ο κίνδυνος κοινωνικοποιείται, ενώ το όφελος ιδιωτικοποιείται! Η συγκεκριμένη εξέλιξη δεν αποτελεί μεμονωμένη επιλογή, αλλά εντάσσεται σε μια συνεχή στρατηγική που ξεκίνησε στα χρόνια των μνημονίων. Το ΤΑΙΠΕΔ, και στη συνέχεια το Υπερταμείο, συγκρότησαν το θεσμικό πλαίσιο μέσω του οποίου η δημόσια περιουσία μετατρέπεται σε «επενδυτικό προϊόν», με στόχο τη μεγιστοποίηση εσόδων και την εξυπηρέτηση του χρέους.

editorial

Μετά τον «συνωστισμό», η προσγείωση στον βούρκο της αποικίας

Την προηγούμενη εβδομάδα στα δύο Φόρουμ, των Δελφών και το Ελληνογαλλικό, σημειώθηκε κοσμοσυρροή «κεφαλών» που συζητήσαν για «το σοκ του νέου» και τις γαλλοελληνικές σχέσεις αντίστοιχα. Ιδιαίτερη προβολή πήρε η επίσκεψη του Μακρόν, οι τελετές που την ακολούθησαν, τα «Ελλάς-Γαλλία-Συμμαχία». Τώρα η... ισχυρή Ελλάδα «συμπλέει με τις ΗΠΑ», «συμπλέει με το Ισραήλ», «συμπλέει με τη Γαλλία». Δηλαδή έχει πλάτες και προσφέρει τις υπηρεσίες της τιμώντας τις «συμμαχίες». Προβάλλει με έναν νέο ισχυρό αέρα στο σκηνικό τουλάχιστον της Ν.Α. Μεσογείου. Κόμβος ενεργειακός, τουριστικός, ψηφιακός, υπηρεσιών. Και καλός πελάτης οπλικών συστημάτων, που τα θέτει πάντα στην υπηρεσία «της σωστής πλευράς».

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο σημείωμα, ειδικά στο Φόρουμ των Δελφών πάνω από 1.200 ομιλητές αεροκοπανούσαν ιδιαίτερα γύρω από γεωπολιτικά ζητήματα, ενώ κανείς τους δεν ήξερε με σιγουριά τι ξημερώνει τις επόμενες εβδομάδες. Πάντως είχαμε «συνωστισμό» κεφαλών, κομπασμού, συνομιλιών, πιθανών deals μεταξύ αντιπροσώπων συμφερόντων, βολιδοσκοπήσεις, επαφές, στρατολογήσεις κ.ο.κ. Από τη Δευτέρα κιόλας, μόλις τέλειωσαν οι φανφάρες, η πραγματικότητα ήρθε να προσγειώσει κάθε αφελή στην Ελλάδα του 2026, την Ελλάδα του μεταπρατισμού και του υποτελή κόμβου, στον βούρκο της μετανεωτερικής αποικίας:

– Πρώτο, η απόφαση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου κ. Τζαβέλλα (που υπήρξε και εισαγγελέας στην ΕΥΠ) να μην ανασυρθεί ο φάκελος των υποκλοπών όπως είχε ζητήσει άλλο δικαστήριο με απόφασή του, ήρθε σαν κερασάκι στην τούρτα των συγκαλύψεων, του οργανωμένου παρακράτους, του συνολικού μπαζώματος ενός από τα πιο μεγάλα σκάνδαλα της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας μας.

– Δεύτερο, αποφασίστηκε ένα δεύτερο κύμα πώλησης κρατικών αεροδρομίων, 22 τον αριθμό, σε ιδιώτες και επιχειρήσεις. Η απόφαση πάρθηκε από το Υπερταμείο, και ο διαγωνισμός (λέμε τώρα...) προβλέπει την παραχώρηση των αεροδρομίων για 40 χρόνια σε εταιρείες. Λεπτομέρεια, που κανείς από τον συστημικό κόσμο δεν σχολίασε, είναι πως το Υπερταμείο ήταν ένας από τις βασικούς όρους του 3ου Μνημονίου. Ναι, αυτού που ψήφισαν όλοι μαζί (ΣΥΡΙΖΑ-Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι, σύνολο 220 ψήφοι) και «έσωσαν» την χώρα. Στο Υπερταμείο πέρασε όλος ο δημόσιος πλούτος της χώρας (υποθηκεύτηκε για 99 χρόνια). Το Υπερταμείο (μαζί με το άλλο όπλο του 3ου Μνημονίου, την ΑΑΔΕ) ζει και βασιλεύει, ενώ όλοι οι κατ' ουσίαν «νενέκοι» συστημικοί πολιτικοί –πρόσωπα και κόμματα– ορκίζονται (συνειδητά ψευδόμενοι) ότι η χώρα βγήκε από τα Μνημόνια και ότι έχει επανέλθει στην «κανονικότητα».

– Τρίτο, με τυμπανοκρουσίες εγκαινιάστηκε ένα

κυπριακό ιδιωτικό «πανεπιστήμιο» παρουσία Μητσοτάκη και Χριστοδουλίδη (προέδρου της Κύπρου), ιδιωτικά παραρτήματα σχολών και κολλεγίων που θα λειτουργούν με δίδακτρα και στην αγγλική γλώσσα (!) προωθώντας την καταστρατήγηση του δημόσιου χαρακτήρα της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Παράλληλα, με τα «Ονάσεια» σχολεία και το «πολλαπλό βιβλίο», προωθείται επιθετικά η διαβάθμιση σχολείων και μαθητών και η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση – τη στιγμή που τα δημόσια νοσοκομεία υποστελεχώνονται και τα σχολεία κλείνουν σε πολλά χωριά, ενώ διώκονται και παύονται εκπαιδευτικοί που αγωνίζονται (για να μην μιλήσουμε για τις παραιτήσεις ή και αυτοκτονίες εκπαιδευτικών λόγω των τραγικών συνθηκών που αντιμετωπίζουν). Άκρα του τάφου σιωπή για αυτά τα θέματα από τα μεγάλα ιδιωτικά ΜΜΕ ή την ελεγχόμενη κρατική τηλεόραση.

– Τέταρτο, η ανοικτή συνεργασία των ελληνικών αρχών στην πρόσφατη κατάλυση της κυριαρχίας της χώρας από τις ισραηλινές δυνάμεις για την αντιμετώπιση του στολίσκου με ανθρωπιστική βοήθεια προς την Παλαιστίνη, ήταν άλλο ένα κερασάκι στην τούρτα της εβδομάδας. Όχι μόνο επιτράπηκε η δράση ένοπλων δυνάμεων του Ισραήλ νοτίως της Πελοποννήσου και δυτικά της Κρήτης, όχι μόνο δεν υπήρξε καμία ανταπόκριση του ελληνικού Λιμενικού στα SOS των πλοιαρίων, όχι μόνο αφέθηκαν ανενόχλητες οι ισραηλινές δυνάμεις να καταστρέψουν πλοία και να συλλάβουν τους επιβαίνοντες, αλλά (άκουσον-άκουσον) η ελληνική –υποτελής– συνδρομή ήταν να διευκολύνει τις ισραηλινές δυνάμεις να φέρουν τους συλληφθέντες σε περιοχή της Κρήτης (Λασιθί), αφού υπέστησαν όλες τις ισραηλινές «μεταχειρίσεις». Η ελληνική επίσημη πολιτεία συνεργός σε μια διεθνή πειρατεία του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, και σε μια μεγαλειώδη απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας...

Είπαμε: βούρκος της μετανεωτερικής αποικίας και σύγχρονος κόμβος, Πόρτο Γκρέκο της Ν.Α. Μεσογείου η Ελλάδα!

Κατά τα άλλα όλοι προετοιμάζονται για τις εκλογές, τους υποψήφιους, τα ποσοστά, τα συνθήματα κ.λπ. – εν μέσω μεγάλης λαϊκής δυσαρέσκειας και απόστασης από τα κόμματα, και κρίσης του πολιτικού συστήματος. Φιγούρες σαν τον αναρριχώμενο αίλουρο κ. Φαραντούρη θα μας θυμίζουν την «ποιότητα» του πολιτικού προσωπικού (που πάντα υπηρετεί «αρχές»), με σχεδόν το 1/3 της κοινοβουλευτικής ομάδας της Ν.Δ. υπόδικο, και με τον επανερχόμενο Τσίπρα να μιλά για... νέο πατριωτισμό, παρακαλώντας τους εφοπλιστές να δώσουν κάτι για την «πατρίδα». Κάπου εκεί βρισκόμαστε. Το Υπαρξιακό Πρόβλημα της χώρας εντείνεται (σε όλες τις πλευρές του). Αυτό είναι που πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Και για να αποτινάξεις τον μεταπρατικό βούρκο, θέλει δουλειά πολλή!